

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**R. P. Christophori Gillii, Ex Brigantio Lvsitaniæ, Societatis
Iesv, Et in Conimbricensi Academia S. Theologiae
Professoris; Commentationvm Theologicarvm De Sacra
Doctrina, Et Essentia atque vnitata ...**

Gil, Christovão

Coloniae Agrippinae, 1610

De signis quibus distinctiones internosci possunt. cap. 3.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-82291](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-82291)

essentialem. Itaque quemadmodum reiquæ proprietates necessario connexa cum naturis rerū conueniunt etiam nō existentibus, distinctio quoque essentialis fundata in ipsa ratione formali intrinseca rerum conuenire debet eisdem, quamuis non existant. Quapropter non est opus constituere tanquam duo membra distinctionis opposita, distinctionē formalem & essentialē, quoniam essentialis vel reciprocatum cum formali, vel saltem sub ea continetur. Illud quoque, quod exigit ad distinctionē realem, ut sit inter res actū existentes minimē requiritur: res enim est prædicatum transcendens essentialē, atque ad eō conueniens rebus seclusa existentia: sicut enim Antichristus nō existens dicitur substantia, ita quoque res dici potest: atqui distinctio inter duas res, siue inter rem, & rem est realis: ergo ea, quæ intercedit inter Antichristum, & Alexandrum, realis est. Ex quo etiam constat admittendū non esse id, quod Mayron. ibidem docet, nempe realitatem esse modum rerum: nam si modus est, quæ realiter distinguuntur, modaliter solum distinguuntur: quod tamen est contra sententiam ipsius, & communem. Præterea, ut utar eius argumento, modi non sunt primi in entibus, sed supponunt ea, quorum sunt modi: at primus conceptus, ac veluti fundamentū reliquorum est conceptus rei, sublata quippe realitate modus omnis, formalitasque dissoluitur: quare realitas non est modus. Denique nullus modus prædicatur in recto, & in quid nomine substantiuo de re, cuius est modus, res autem prædicatur eo modo de ijs, quæ realiter, & essentialiter distinguuntur: hæ enim prædicationes, homo est res, Angelus est res, substantiales, siue essentialē sunt: non est igitur res modus, sed verè ipsum quid est.

De signis, quibus distinctiones internosci possunt.

CAPVT III.

I. Admissa hac tripartita diuisione oportet adhibere signa, quibus singulæ distinctiones internosci possint. Incipiendum vero est à reali. Pro qua quatuor conditiones exigit Bassol. in 1. d. 22. quæst. 2. art. 1. post medium: prima est ut distincta realiter non sint idem quidditatiuè per se primo modo, sicut definitio, ac diffinitum: secunda ut vtrunque sit aliquid posituum: tertia, ut sint extra intellectum: quarta denique, ut neutrum habeat vndè possit

includere alterum per identitatem, & realitatem eiusdem. Ex quibustandem contextit diffinitionem eorum, quæ realiter distinguuntur in hunc modum: illæ sunt distinctæ realitates, quæ sunt aliqua positiua extra intellectum nō eadem per se primo modo, quorum neutrum ex sua immensitate includit realitatem alterius. Verum tria priora signa nō magis conueniunt distinctioni reali, quam cuilibet alteri ex natura rei: & ideo non faciunt ad internoscendam distinctionem realem ab alijs: quartum vero nō est sufficiens: nam, quid sentiat idem Bassol. quæst. 4. art. 3. initio, in creatis sunt aliqua distincta solum formaliter, quæ sunt intrinsecè finita: atque ita neutrum ipsorum propter sui immensitatem includit realitatem alterius: ergo conditio illa tribus alijs addita non sufficit ad explicandam rationē distinctionis realis. Esset quidem satis, si tollerentur illa verba, *ex sua immensitate*, ac diceretur, distincta realiter sunt entia positiua distincta ex natura rei, quorum neutrum includit realitatem alterius. Sed hoc non est tradere signum distinctionis realis, hoc ipsum enim inuestigatur, quæ sint illa, quorum neutrum includat realitatem alterius.

Petrus Thom.

Petrus Thomas in suis formalitatibus propositione 4. dicit realiter ea distingui, quorum vnum ab alio vltimate abstractū nullo modo includit aliud, nec de eo potest verè, & affirmatiuè prædicari. Sed huiusmodi signum falsum est: nam non potest verè dici, quantitas est figura, vel relatio, & tamen hæc non realiter, sed formaliter tantum distinguuntur: quod in multis alijs, quæ solum modaliter distinguuntur, patere potest.

II.

Mitto etiam signum aliquorum apud Fonsc. quæst. 6. cit. sect. 1. sumptum ab existentia: nempe ut illa, quæ diuersas habent existentias, sint distincta realiter, non vero ea, quæ eandem. Namque, etsi foret omninò certum, est inutile: dixi etsi foret certum, quoniam de fide est tres personas diuinas distingui realiter, controuersum vero inter Theologos, vtrum habeant distinctas existentias, imò & Scotistæ, ut Lych. in d. 8. q. 3. §. Occurrit, in fine, docent quæ formaliter distinguuntur in Deo, habere etiam existentias formaliter distinctas. In creatis etiam figura & magnitudo non distinguuntur realiter, habent tamen diuersas existentias, sæpè enim perit figura permanente eadem magnitudine. Etsi vero inutile, quoniam eadem difficultas est in distinguendis rerum existentijs, ac rebus ipsis. Nec vero omninò est aptum signum,

Lychet.

Fonsca.
Aristot.

quod adhibetur ab aliquibus apud Fonsca. quæst. cit. sect. I. ex Aristotele lib. 4. Metaphys. text. 3. nempe illa non distinguitur realiter, quæ eadem generatione generantur, & corruptione intereunt: nam, licet verum sit de his, quæ fiunt per se, & immediatè vnica actione reali, non tamen est certum, quando plura simul cum subiecto producuntur, vtrum eadem omninò actione reali, an diuersa producantur: nam quemadmodum Aristot. eo loco probat ens, & vnum esse eadem, quia vnica generatione generantur, poterit aliquis credere mentem, & eius potentias esse eadem, quia eadè actione producuntur: si quis autem respondeat nõ fieri immediatè eadem actione reali, ita quoque responderi posset ens per se primo fieri vnica actione, vnum vero resultare per aliam primæ illi coniunctam. Itaque, cum eadem sit difficultas in agnoscenda distinctione actionum, ac terminorum ipsius, hoc signum non erit vsui.

III.

S. Thom.
Mayronius.

Sirect.
Fonsca.

Ab alijs tanquam infallibilis nota proponitur oppositio relatiua producentis, ac producti. S. Thom. 1. p. quæst. 41. art. 4. ad 3. Mayron. in 1. d. 8. quæst. 1. art. 3. & in tractat. formalit. art. 2. §. *Nunc autem*, Sirect. in formalit. art. 4. minus principali, & art. vlt. principali parte 1. & Fonsca vbi proximè. Quam quidem recentiores multipliciter limitant, & coarctant, vt intelligatur vel de productione substantiali propria, perfecta, atque primaria, vel de accidentali terminata ad aliquid, quod producenti nequaquam vniatur. Rationem prioris assignant quoniam idem suppositum substantiale non potest se ipsum propriè, ac primario producere, vt enim producat oportet, vt existat, atque adeò, si productio est primaria, terminatur ad aliquid re ipsa à producente distinctum: at productione secundaria fieri potest, vt aliquid seipsum producat: si nempe existat, ac se ipsum alibi per modum conseruationis actiue producat. Posterioris vero ratio est, quoniam, quando duo entia distincta ex natura rei seorsim existunt distinguuntur realiter, at si productum nõ vniatur producenti, seorsim ab illo est: quare, cum inter producentem, & productum sit distinctio ex natura rei, si vnum alteri non vniatur, realiter distinguuntur. Cum vero non vniuntur non est sufficiens indicium realis distinctionis: nam, quamuis effectus aliqui realiter inhærentes producenti realiter distinguantur ab ipso, vt intellectio ab intelligente, amor à voluntate, & id genus alia, tamen aliqui

non ita distinguuntur: vt patet in præsentia locali, quam in se efficit is, qui se ipsum mouet, & in subsistentia, quæ emanat à natura.

Mihi tamen non videntur necessaria eiusmodi limitationes, sed fat est, vt proposita regula intelligatur de his, quæ simpliciter producunt, ac producuntur: quo modo explicata arguit quidem distinctionem inter habentia oppositionem producentis, ac producti: eius tamen negatio non arguit identitatem: quoniam plerumque, inter quæ non est eiusmodi habitudo, distinguuntur realiter, nempe materia, & forma, homo, & equus, & similia. Inprimis autem non placet restrictio illa ad productionem primariam: nam, si semel admittamus aliquid siue primario, siue secundo productum esse eadem realiter cum producente, enervatur argumentum, quo vtuntur Patres apud Magistrum in 1. d. 9. ad probandum Trinitatem, ac distinctionem personarum diuinarum: quam colligunt ex productionibus diuinis quia non potest esse idem generans, ac genitum, spirans, & spiratum. Respondebit enim Sabellianus aliquis, non repugnare vt id, quod est actus, se ipsum re producat: atque adeò Deum se iterato producentem per intellectum, sortiri nomen Patris ac Filij: & productum iterum à se ipso per voluntatem, habere rationem Spiritus sancti sine distinctione hypostaseon: si enim non repugnat id, quod prius est ab alio productum, seipsum iterum producat, vnde probabitur repugnare, vt id, quod est à se, se ipsum producat non vt primo, sed vt iterato quodammodo existat? Et quamuis adduci queant rationes aliquæ disparitatis, non tamen omninò firmæ: Et idcirco congruentius est, si dicamus idem non posse vllò modo nec primario, nec secundo producere semetipsum: & consequenter inter producentem, & productum semper esse distinctionem realem. Et confirmatur, quoniam repugnat, vt opposita eidem simul insint: at vero producentem, ac productum sunt relatiue opposita: & proinde nequeunt conuenire eidem subiecto. Verum, quoniam non est huius loci examinare vtrum aliquid existens possit se iterum producere, illud certo constat, si ad hoc eleuetur non fore causam principalem, sed instrumentariam à prima eleuatam, & ita certum quoque esse debet inter productum, & producentem principale necessario intercedere distinctionem realem. Non
etiam

IV.

Magister.

etiam opus est coarctare regulam ad productum substantiale, aut accidentale non vnitum producenti: sed factum est, ut sit simpliciter productum. Ratio est, quoniam, sicut res se habet ad esse, ita & ad produci: & idcirco ea, quæ non sunt simpliciter entia in se, sed dependenter ab alijs, quibus inniuntur, & cum quibus habent necessariam connexionem, non dicuntur simpliciter, & absolute produci: non enim producitur inhærentia accidentis cum subiecto, nec subsistentia suppositi, sed res ipsa, cum his, vel sub illis modis. Cætera vero omnia, quæ non habent dependentem existentiam ab alio, tanquam à re, cuius sunt modi, aut rationes formales, siue cum ipsis vniantur, siue non, sicut sunt verè entia, ita proprie, ac simpliciter produci dicuntur, ut se habent actiones vitales respectu viuientis, primæ quatuor qualitates respectu elementorum, & alia eiusdem rationis.

V. Mutua quoque separabilitas est signum certissimum distinctionis realis, siue illa viribus naturæ, siue diuinitus reducenda sit in actum, hanc regulam tradunt Mayron. in i. d. 8. quæst. 1. art. 3. & in tractat. formalit. art. 2. §. *Nunc autem.* Sirect. tractat. formalit. art. 4. minus principali, & art. ultimo principali parte 1. Hoc autem signum nititur illo principio, scilicet: quod ea, quæ ad hunc modum separari possunt, singula habent à se ipsis propriam, ac veram realitatem, absque essentiali connexionem ad alterum, quod per se sit propriè ens ratum, ac firmum præbens suam realitatem, tanquam fulcimentum alteri: quæ vero ita se habent, sunt propriè res, & consequenter distinctio inter ipsas est inter rem, & rem: Hoc etiam signum non est reciprocum cum distinctione reali: nam, licet omnia ita separabilia distinguantur realiter, non tamen omnia ita realiter distincta possunt ab inuicem separari, vel saltem non constat, vtrum separari queant: exempli causa potentia vitales creatæ, & actus ab eis elicit distinctiuntur realiter, & tamen quamuis potentia possint esse sine actibus, non constat vtrum diuinitus fieri possit, & actus ipsi existant absque potentijs: Imò vero in opinione, quæ asserit vnionem duorum re ipsa distinctorum, & coeuntium ad constitutionem vnus per se, distingui ex natura rei ab vtroque extremo vnito, quæ est valdè probabilis, si partes vnitæ mutuo pendeant ex parte vtriusque datur vnio: quæ cum sit modus rerum ex natura rei distincta-

rum, altera ab altera distinguitur realiter, nec tamen etiam diuina virtute potest vna existere sine alia: exempli causa, vnio inter materiam & formam equi est mutua, & ea, quæ est modus formæ, distinguitur ab ea, quæ est modus materiæ, & tamen est aperta contradictio, quod sit vnio ex parte materiæ, quin sit ex parte formæ, & vice versa: video responderi posse has vniones, licet secundum proprias rationes formales separari nequeant, posse tamen ratione vnitorum, cum quibus sunt idem realiter. Verùm ex hoc ipso constat hoc signum non esse omninò certum, & euidentens.

Itaque considerando singulas notas distinctionis realis communiter adhiberi solitas non est vlla ita propria, ut cum illa reciprocetur, & possit subire locum proprietatis ad tradendam propriam eius descriptionem: vt cunque, tamen describi poterit, & à formali, & modali separari in hunc modum. Est distinctio ex natura rei inter entia ratum, ac firmum esse habentia. Cum dicitur distinctio ex natura rei, remouetur distinctio rationis, cum dicitur entia, excluditur distinctio modalis, quæ non est simpliciter inter entia: quamuis enim ex vna parte queat esse simpliciter ens, non tamen ex vtraque, sed semper saltem ex altera erit modus entis, qui non est simpliciter ens: denique per vltima verba excluditur distinctio formalis: hæc enim non exigit, ut vtrunque extremum sit ens firmum, ac ratum per se, & non immixtum alterius realitati, ut constat in magnitudine, ac figura, in qualitate, & relatione: etenim figura per se sumpta absque magnitudine non est ens firmum, & ratum, sicut neque relatio absque qualitate, quæ est ipsius fundamentum. Cætera vero omnia, quæ ex natura rei distinguuntur, & sunt simpliciter entia, & ex propria ratione important entitatem firmam, ac stabilem, & per se primo propria, ac vera actione produci possunt, fortiuntur distinctionem realem. Addidi vero hoc vltimum ad indicandum, quæ nam entia dicantur propriè habere esse stabile, ac firmum: sunt vero solum ea, quæ pertinent ad tria priora prædicamenta, si nonnullæ quantitatis, aut qualitatis species excipiantur, ut figura, tempus, ac motus: quæ sicut & ea, quæ pertinent ad septem alia prædicamenta, sunt vel modi, vel formalitates diuersæ repectæ simul, & inseparabiliter cum aliqua

VI.

reliabili

restituibili priorum trium predicamentorum, ut discurrunt per singula patebit. Et proinde ad discernendam distinctionem realem ipsorum ad inuicem, vel respectu aliorum recurrendum semper est ad ens firmum, ac ratum, cum quo illa dicuntur esse idem realiter.

VII.

Mayronius.

Quod attinet ad distinctionem formalem, quidam apud Mayron. in 1. d. 8. q. 5. §. Ad cuius evidentiam, & in tract. formalit. art. 1. cum formalitatem à forma dictam putent, exigunt plures formas; ut sint plures formalitates. Quod ipse reprehendit, quoniam in Deo est vnica essentia, & tamen sunt plura essentialia. Verum hoc eius argumentum supponit communem doctrinam Scotistarum de distinctione formali ex natura rei inter attributa diuina, quæ est falsa, ut inferius ostendam: & idcirco non habet vim. Dixerim tamen formalitatem non sumi à forma physica, quæ est altera pars compositi naturalis, alioquin in solis substantijs corporeis reperiri posset distinctio formalis, quod est falsum: sumitur itaque formalitas à forma siue physica, siue metaphysica, qua aliquid essentialiter, & intrinsece est tale: Ea vero si sit vna, erit etiam vna ratio formalis adæquata, non tamen repugnat, ut sint plures, quasi partiales, & inadæquatæ. Et hoc est, quod subdit idemet auctor, cum formalitatem in hunc modum diffinit, est quidditas vniuscuiusque habentis quidditatem, siue diffiniri possit siue non: quod addit ad includendas rationes formales generum summorum, quæ verè tales sunt, etiam si, quia sunt simplices, & non constant genere, ac differentia, propriè diffiniri nequeant. Verum formalitas hoc modo sumpta latè patet, & conuenit etiam realiter distinctis: nam alia est formalitas hominis; alia equi, inter quos est distinctio realis: Nunc vero indagatur quid sit formalitas, à qua sumitur distinctio media inter realem, ac modalem. Mayron. in 1. d. 8. q. 1. art. 3. & ex ipso Sirectus tractat. formalit. art. vlt. p. 1. tradit quinque modos indagandi distinctionem formalem: ait enim illa formaliter distingui, quæ habent diuersam diffinitionem, vel descriptionem, vel differentijs oppositis constituuntur, vel, quæ habent diuersas passionem, vel ea, de quibus opposita sub reduplicatione prædicantur. At huiusmodi signa sunt communia rebus realiter distinctis, & ijs, quæ sola ratione distinguuntur.

VIII.

Quæque omisis his, atque alijs explicandi modis, potest in hunc modum diffiniri, formalitas est quidditas entis non habentis ex ea præcisè esse ratum, ac firmum. Dictum

est quidditas entis ad excludendos modos, qui non sunt propriè entia, cætera sunt addita ad excludendas formalitates, quæ conferunt rebus veram, ac propriam realitatem, & consequenter inducunt distinctionem realem, ut formalitas Deitatis, & humanitatis: at formalitas, de qua loquimur, est quidem entitas, & pertinet per se ad diuersa rerum genera, ut patet in figura, quæ pertinet ad genus qualitatis, & in similitudine, quæ pertinet ad genus relationis: quo differt à modo, qui non per se, sed ratione rei, cuius est modus, ad genus pertinet: ut rectè notat Mayronius vbi supra: §. Viso quid formalitas. Verum non est per se rata, ac firma, ita ut sit per se primo, ac propriè producibilis, & habeat alias condiciones rei propriè, ac presse dictæ, & hoc differt à realitate. Ex quibus patet distinctionem formalem esse eam, quæ intercedit inter extrema eadem realiter per huiusmodi formalitates constituta.

Modus autem presse sumptus, à quo sumitur distinctio modalis, à quibusdam apud eundem auctorem vbi supra §. Viso quid sit formalitas, dicitur id, quod ingreditur quidditatem rei, & deque ea prædicatur in primo modo dicendi per se. Hoc tamen facile impugnatur: quoniam modus est posterior re, cuius est modus: omnia vero, quæ ingrediuntur rationem quidditativam, & pertinent ad primum modum dicendi per se, sunt priora, vel saltem non posteriora re, de cuius intrinseca ratione sunt: quare non possunt verè habere rationem modi, nisi latè, ac abusiue, quemadmodum rationes ipsæ generum summorum dicuntur modi: Ex quo rectè dixit Suar. in Metaphys. disput. 7. sect. 1. num. 18. quosdam quasi modos essentielles, qualis est ratio necessarij, ac contingentis, completi, & incompleti, in ijs, quæ talia sunt suapte natura, non esse verè modos, nec habere distinctionem ex natura rei ab entibus, quorum finguntur modi, sunt enim rationes quædam transcendentis intrinsecæ rebus, & ab eis nequaquam distinctæ ex natura rei, quod est commune rationibus omnibus transcendentibus essentialibus: nam, cum sint analogæ, non dicunt conceptum obiectum præcisum, ac distinctum ex natura rei ab analogatis: alioquin hæc non eodem conuenirent, ac differrent, ut docent communiter Metaph. sed constarent duobus ex natura rei distinctis, quorum altero conuenirent, altero differrent. Hac igitur sententia omissa rectè Mayron. in 1. d. 8. q. 1. art. 2. & q. 5. §. cit. & tract. formalit. art. 2. punct. 1. & ex ipso Sirect. in formalit. art. 2. Sirect.

partiali,

Mayron.
Sirect.

Suarini.

Mayron.

Sirect.

partiali, & Nicolaus Bonettus lib. 3. Met. cap. 5. hac ferè ratione modum diffiniunt. Modus est id, quod adueniens alicui enti, vel ab eo recedens nõ variat eius rationem formalem, intellige nec intrinsecè, nec extrinsecè: quædã enim, licet non variant intrinsecè, quia non tollunt propriam, & intrinsecam rationem formalem subiecti, cui adueniunt, variant tamen extrinsecè, quoniam accessu suo important nouam formalitatem, quæ addita præexistenti reponit illud saltè extrinsecè sub alia ratione formalis; qua ratione sapientia adueniens Socrati importat rationem formalem qualitatis, & habitus: prædicata vero essentialia variant intrinsecè: nam, si fingatur aduenire Socrati irrationalitatem recedente rationalitate, variatur intrinsecè ratio formalis, & ita illi, qui prædicata Metaphysica volunt ex natura rei distingui inter ipsa, non realem, aut modalem, sed formale distinctionem constituere debent.

X. Itaque modus propriè, ac presse sumptus non est simpliciter ens, nec propriè habet essentiam, nec eam, cui aduenit, extrahit à propria ratione formali. Ex quo colligitur modum nullam virtute etiã diuina existere, aut intelligi posse absque re, cuius est modus: nam, cum ex se non habeat entitatè, indiget alterius adminiculo, vt existat: cum non habeat propriè essentiam, aut rationem formalem, opus est, vt intelligatur simul cum ratione formali eius, cuius est modus: qua ratione intensio, ac remissio nec est, nec intelligitur absque qualitate, neque inhærentia sine accidente, neque personalitas sine natura, neque finitas, aut infinitas sine quantitate, neque ratio completi, aut incompleti finire cui vicissim altera ipsarum accedit, loquor enim de ratione completi, & incompleti, non essentiali, sed accidentali, qualis cernitur in rebus quantis homogenijs: nam aqua, quæ modo erat totum per se, & completa, potest coniungi cum alia, & subire rationem entis incompleti, & vice versa: Ex quibus iam facile sumi potest ratio distinctionis modalis, est autem distinctio ex natura rei inter plures modos eiusdem rei, vel inter rem, & modum ipsius qua ratione natura distinguitur à suppositualitate, inhærentia acutis ab accidente: & eadem inhærentia, & intensio qualitatis inter se.

XI. Explicata distinctione, & eius generibus facile est identitatem, & eius genera describere: est autem identitas ex natura rei indiuisio, seu indistinctio secundum rationem aliquam entitatis: quæcunque enim secundum quamvis rationem entis indiuisa sunt,

idè sunt: exempli causa calor, & calefactio sunt idem ex natura rei realiter, quoniam calefactio non est diuisa realiter à calore, nec enim est alia realitas ab ipso, & sic in ceteris. Notandum tamè est, sicut tres distinctiones numeratæ possunt simul cohærere in eadem re respectu alterius, verbi gratia, si comparatur candor intensus cum nigredine remissa, differunt enim realiter, ac formaliter vt patet, itemque modaliter quoad intensiorem, ac remissionem, ita quoque posse eandem rem habere omnem rationem identitatis realis, formalis, ac modalis, quando idè omnino, & prorsus indiuisum comparatur sibi ipsi, vt se habet diffinitio, ac diffinitum, inter quæ est perfecta identitas. Verum identitas modalis accipi potest dupliciter, nempe negatiuè, ac positiuè: negatiuè sumitur, quando nõ est diuisio secundum modum essendi, siue modus sit in re, siue non: & hac ratione Socrates potest dici idè sibi etiam modaliter, quoniam in ipso nõ est discretio secundum modum: non enim, quatenus subit vicem duorum extremorum, quæ comparantur secundum identitatem, habet ex vna parte modum, & nõ ex alia, sed idem prorsus est vtrobique: positiuè autem, quando est modus, & identitas secundum illum, qua ratione vnio accidentis ad subiectum, & inhærentia sunt idè modaliter: nõ enim sunt duo, sed vnus modus ratione distinctus. Sed omissa hac perfecta, & omnimoda idètitate, quæ omnia identitatis genera includit, statuenda sunt etiam tria genera identitatis, opposita explicatis generibus distinctionis. In primis est distinctio realis, cum est diuisio secundum rem: formalis, cum secundum rationes formales distinctas quidem ex natura rei, non tamen realiter: modalis denique, cum est diuisio secundum modum essendi. Sed de his fortasse pluribus disserui, quam desiderari posset à Theologo, sed non sine exemplo, & occasione: aliqui enim Doctores Theologi hoc argumentum fusè tractant ad intelligendã identitatem, ac distinctionem perfectionum diuinarum, qua de re deinceps agere incipiam.

In Deo penes essentialia non est distinctio realis, aut modalis.

CAPVT IV.

Dupliciter ens aliquod comparari potest quoad distinctionem, & identitatem, nempe cum alijs à se, & extrinsecis, vel cù ijs, quæ sunt aliquid sui, & intrinsecis.

Si prio-